ਹਿਮਾਲੀਅਨ ਯੋਗੀ ਦਾ ਸੰਗ
(Walking With Himalayan Master)

ਡਾ. ਜਸਟਿਨ ਓਬਰਾਇਨ
ਅਨੁਵਾਦਕ - ਡਾ. ਬੀਬੀ ਤੇਜਿੰਦਰ ਮਲਹੋਤਰਾ

ਧਿਆਨ

ਧਿਆਨ ਇਕ ਸਵੈ-ਘਾਲਣਾ ਹੈ, ਇਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੀ ਖੋਜ ਹੈ, ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਦੀਆਂ ਗੁੱਝੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਜੋ ਧਿਆਨ, ਸਮਾਧੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਉਣੀ ਸਿੱਖ ਲਵੋ, ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਵਿਚ ਤੁਸੀਂ ਸਿਖਰ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਓਗੇ, ਪਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਕਨੀਕ ਪਤਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਕ ਨਵੇਕਲੀ ਥਾਂ ਤੇ ਇਕ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਮੇਂ ਤੇ ਬੈਠਣਾ, ਭਾਵੇਂ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਦਸ ਮਿੰਟ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸਵੇਰੇ ਸ਼ਾਮ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਵਕਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਧਿਆਨ ਦੀ ਕਲਾ ਦਾ ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤਕ ਪਤਾ ਲਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਧਿਆਨ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਦੀ ਵੀ ਉਦੋਂ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ, ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਖਾ ਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਥੱਕੇ ਹੋਵੋ, ਜਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੀਂਦ ਆ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਹਾਜ਼ਮੇ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਹੋਵੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਹੁਤਾ ਅਭਿਆਸ ਨਾ ਕਰੋ। ਧਿਆਨ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਝੱਟਪਟ ਤਰੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਹੋਵੇ ਉਹ ਤੀਬਰ ਇੱਛਾ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਗੇ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਨਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਨਕਾਬ, ਸਾਰੇ ਪਰਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉਤੋਂ ਲਾਹੁਣੇ ਪੈਣਗੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਕ ਦਮ ਸਾਰੇ ਪਰਦੇ ਲਾਹ ਕੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਫ ਦੇਖਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਧਿਆਨ ਦੇ ਰਸਤੇ ਤੇ ਚੱਲ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਅਧਿਆਇ ਪੰਦਰਾਂ

ਹੌਨਜ਼ਡੇਲ ਵਿਚ ਅਧਿਆਤਮਕ ਅਭਿਆਸ

ਤਪਦੇ ਸੂਰਜ ਵਿਚ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨਾਲ ਪਹਾੜੀ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਉਤਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਚਿੱਟੇ ਕੱਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਮਕਦੇ ਕਾਲੇ ਵਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨੂੰ ਸਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਰੁਕੇ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਵਲ ਦੇਖਿਆ। ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੇ ਸੱਜਾ ਹੱਥ ਮਰੇ ਮੋਢੇ ਉਤੇ ਰਖਿਆ, ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਚਮਕਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ "ਤੇਰੇ ਸਾਰੇ ਸੁਪਨੇ ਸਾਕਾਰ ਹੋਣਗੇ ਜੇ ਤੂੰ ਹਉਮੈ ਛੱਡ ਦੇਵੇ। ਮੇਰਾ ਆਦੇਸ਼ ਮੰਨ ਕੇ ਚਲ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਅਲਾਰਮ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਮੈਂ ਉਠਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਸੁਪਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਅਸੀਂ ਹੌਸਜ਼ਡੇਲ ਬਾਰੇ ਇਹ ਸੋਚਦੇ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਕਿ ਸੰਸਾਰ ਪ੍ਰਸਿਧ ਕੋਰਸ ਪੜ੍ਹਾਏ ਜਾਣ। ਇਸ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਅਧਿਆਤਮਕ ਸੈਂਟਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਮੈਨੂੰ ਲਗਾ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਸੁਪਨਾ ਚੇਤਾਵਨੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਛੇਤੀ ਹੀ ਕਾਲਜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੀਏ। ਉਸ ਦਿਨ ਸਕਪੈਨਟਨ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿਦਿਆਲਿਆ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਮੀਟਿੰਗ ਸੀ ਜਿਥੇ ਮੈਂ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਬਾਰੇ ਪੁਛਣਾ ਸੀ ਤੇ ਦੇਖਣਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਮੁੜ ਕੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਪੁਛਣ ਲੱਗੇ ਕਿਵੇਂ ਰਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਮੀਟਿੰਗ?

"ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਡੀਨ ਅਤੇ ਪਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹਾਂ, ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਬੜੇ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹਨ ਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਰਸਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਲੇਬਸ ਮੰਗੇ ਹਨ ਤਾਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸੂਚੀ ਤੇ ਰੱਖ ਲੈਣ। ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਦੱਸਣੀ ਚੰਗੀ ਲਗੀ। ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਐਨਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਠਕੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਇਆ।

ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੋਏਗਾ, ਕੇਵਲ ਤੁਸੀਂ ਯਥਾਰਥੀ ਹੀ ਰਹੋ। ਹਸਦੇ ਹਸਦੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹੋ, ਸਭ ਕੁਝ ਜੋ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਨੇੜੇ ਹੋਕੇ ਦੇਖੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹਰ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੈ।

ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕ ਦੋ ਵਾਰੀ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿਦਿਆਲਿਆ ਗਿਆ। ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕੋਰਸ ਬਨਾਉਣ ਵਿਚ ਲਗੇ ਰਹੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਫੀ ਮਹੀਨੇ ਲਗ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਸਾਂਝੀ ਐਮ.ਏ.

ਚੌਦਵਾਂ ਗੁਰਮਤਿ ਸਮਾਗਮ ਮਿਤੀ 30, 31 ਅਕਤੂਬਰ ਅਤੇ 1, 2 ਨਵੰਬਰ 2004 ਨੂੰ ਗੁ. ਰਤਵਾੜਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਪਾਵਨ ਭੂਮੀ ਉਪਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਆਪ ਹੀ ਡਿਗਰੀ ਦੇਈਏ ਆਪਣਾ ਸਟੇਟ ਚਾਰਟਰ ਬਣਾ ਲਈਏ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਉਚ ਸਿਖਿਆ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਪੰਜ ਸਾਲ ਅਸੀਂ ਸਕਰੈਂਟਨ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿਦਿਆਲਿਆ ਨਾਲ ਰਹੇ, ਅਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹੇ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿਚ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਸੀ।

ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁਣਕੇ ਐਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, ਚਲੋ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਭ ਨੂੰ ਦੱਸੀਏ। ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਬੂਹੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਤੇ ਥੱਲੇ ਉਤਰ ਗਏ ਤੇ ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੇ ਉਥੇ ਖੜੇ ਹੋਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਇਹ ਦਸਿਆ। ਅਸੀਂ ਛੇਤੀ ਹੀ ਇਕ ਬੀ. ਏ. ਦੇ ਪੱਧਰ ਦਾ ਕਾਲਜ ਖੋਲ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆ ਵਿਚ ਇਹ ਸੰਸਥਾ ਏਥੇ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਵੇਗੀ। ਹਰ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਗ ਪਿਆ ਤੇ ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ ਸਭ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪੰਜ ਸਾਲ ਦਾ ਇਕ ਅਹਿਦਨਾਮਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਕੋਰਸ ਲੈ ਕੇ ਪੈਨਸਲਟੇਨੀਆ ਦੀ ਜੈਸੂਏਟ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿਦਿਆਲਿਆ ਤੇ ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਇਕ ਦਿਨ ਬੜੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਪਿਛੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਕੁਝ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਪੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਥਰੀਸਾ ਦੌੜੀ ਦੌੜੀ ਆਈ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ ਛੇਤੀ ਕਰੋ। ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕੋਲ ਚਲੋ, ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਨੂੰ ਜੀ ਆਇਆ ਕਹਿਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਖਾਣੇ ’ਤੇ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜਦੋਂ ਉਥੇ ਪਹੁੰਚੇ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਥੋੜੇ ਜਿਹੇ ਦੋਸਤ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠੇ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਉਥੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਕਰਕੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਚਲੇ ਗਏ ਸੀ। ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੇ ਥਰੀਸਾ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਤੇ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਖਾਸ ਖਾਣਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠ ਕੇ ਹੀ ਸਾਰੇ ਨਵੇਂ ਸਾਲ ਨੂੰ ਜੀ ਆਇਆਂ ਕਹਾਂਗੇ।

ਭਾਰਤੀ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਟੀ.ਵੀ. ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਸੰਸਥਾ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਟ ਸਮਾਂ ਏਹੋ ਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਹਲ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਮਨ ਪਰਚਾਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਛੇਤੀ ਹੀ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਫੁਟਬਾਲ ਖੇਡਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤੇ ਮੇਰਾ ਪੁਰਾਣਾ ਇਕ ਸਾਥੀ ਖੇਡ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਟਿਲਕ ਪਾਕੇ ਬੜੇ ਹੀ ਨਿਘੇ ਹੋਏ ਬੈਠੇ ਸੀ ਕਿ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਖੇਡ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਲਗ ਪਏ ਕਿ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਫੁਟਬਾਲ ਖੇਡਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਚ ਫੁਟਬਾਲ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸੌਕਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਛੇਤੀ ਹੀ ਟੀ.ਵੀ. ਵਿਚੋਂ ਉਚੀ ਉਚੀ ਚੀਕਾਂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਆਉਣ ਲਗ ਪਈ।

ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨਾਲ ਬੈਠਕੇ ਟੀ.ਵੀ. ਦੇਖਣ ਦਾ ਸੁਆਦ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਟੀ.ਵੀ. ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਲਗਾ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਆਪ ਉਹ ਕਿਧਰੇ ਹੋਰ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਕਿੰਨੇ ਸਾਲ ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਜ਼ਾਰਾ ਦੇਖਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਲਈ ਟੀ.ਵੀ. ਮਨ ਪਰਚਾਵੇ ਦੇ ਸਾਧਨ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਉਪਰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਆਏ ਗਏ ਲਈ ਤੇ ਗਬਰੂ ਯੋਗੀਆਂ ਲਈ ਟੀ.ਵੀ. ਇਕ ਮਨ ਪਰਚਾਵਾ ਸੀ। ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕਈ ਮਿੰਟ ਉਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦੇ। ਕਈ ਵਾਰੀ ਤਾਂ ਘੰਟਾ ਭਰ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਉਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੁੰਦੇ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਵਾਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਕੇ ਆਉਂਦਾ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਉਂਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਥੇ ਹਨ।

ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, “ਜਸਟਿਨ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਬਈ? ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਸਿਆ ਕਿ ਖੇਡ ਬਿਲਕੁਲ ਆਖਰੀ ਪੜਾਅ ਤੇ ਸੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀ ਲਈ ਕਾਫੀ ਔਖਾ ਕੰਮ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਦੋ ਟੀਮਾਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਦਸ ਰਿਹਾ ਸੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਫੇਰ ਉਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਤਿੰਨ ਮਿੰਟ ਲਈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਉਥੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇ?

ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੁੜਕੇ ਆਏ ਤੇ ਪੁਛਣ ਲਗੇ, “ਕੌਣ ਜਿਤ ਰਿਹਾ ਹੈ ਬਈ?”

ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੁਆਬ ਦਿੱਤਾ, “ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਿੱਤ ਰਿਹਾ।”

“ਹੂੰ” ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਤੇ ਆਪ ਜੀ ਜਿਵੇਂ ਕੰਧ ਤੋਂ ਪਰੇ ਦੇਖਣ ਲਗ ਪਏ, ਅਸੀਂ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਖੇਡ ਦੇਖਦੇ ਰਹੇ, ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕਿਧਰੇ ਹੋਰ ਹੀ ਸੀ। ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਹੀ ਚਲੇ ਗਏ ਹੋਣ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾ ਰਹੇ ਹੋਣ ਤੇ ਆਪਣੇ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣ।

ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਦਮ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲੀਆਂ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, “ਸੈਮ ਮੇਰੀ ਟੈਲੀਫੋਨ ਦੀ ਡਾਇਰੀ ਲਿਆ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਦੌੜੀ ਦੌੜੀ ਗਈ। ਟੈਲੀਫੋਨ ਤੇ ਟੈਲੀਫੋਨ ਦੀ ਡਾਇਰੀ ਲੈ

ਚੌਦਵਾਂ ਗੁਰਮਤਿ ਸਮਾਗਮ ਮਿਤੀ 30, 31 ਅਕਤੂਬਰ ਅਤੇ 1, 2 ਨਵੰਬਰ 2004 ਨੂੰ ਗੁ. ਰਤਵਾੜਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਪਾਵਨ ਭੂਮੀ ਉਪਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਕੇ ਆਈ, ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੇ ਨੰਬਰ ਮਿਲਾਇਆ।

"ਹੈਲੋ! ਸੁਆਮੀ ਰਾਮ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਕਰੋ, ਆਪਰੇਸ਼ਨ ਹੀ ਠੀਕ ਰਹੇਗਾ। ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਤੁਸੀਂ ਕੇਵਲ ਉਡੀਕ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਬੱਚੇ ਲਈ ਅਰਦਾਸ ਕਰਾਂਗਾ, ਉਹ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਿਹਰ ਕਰੇ। ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੇ ਫੋਨ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਆਪ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਅਸੀਂ ਮੈਚ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸੀ ਟੀਮਾਂ ਨੂੰ ਭਿੜਦੇ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸੀ, ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਲੇਖ ਹੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤੇ ਸੀ।

ਕਈ ਸਾਲ ਵਿਚ ਮੈਂ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨਾਲ ਬੈਠ ਕੇ ਕਈ ਪਿਕਚਰਾਂ ਦੇਖੀਆਂ। ਕਮਰਾ ਭਰਿਆ ਹੁੰਦਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਖਾਸ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਹੀ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਸੱਜਣ ਵੀ ਉਥੇ ਬੈਠੇ ਹੁੰਦੇ ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸੌਂ ਜਾਂਦੇ ਜਾ ਫੇਰ ਉਠ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ। ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਦੀ ਮਨ ਪਸੰਦ ਫਿਲਮ ਤਾਂ "ਡੌਬਰਮੈਨ ਗੈਰਾ" ਹੀ ਸੀ ਆਪਣੀਆਂ ਉਡਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਮੁੜਕੇ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਸਦੇ ਤੇ ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤੱਕ ਟੀ.ਵੀ. ਦੇ ਅੱਗੇ ਬੈਠੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਉਹ ਡੌਬਰਮੈਨ ਗੈਰਾ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਦੇ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੁੱਤੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਯਾਦ ਤੇ ਬਣੀ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਸਦਾ ਹੀ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਕਿ ਰਾਜਾ ਜੇ ਫਿਲਮ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਚੰਗਾ ਕਰਦਾ ਤੇ ਰਾਜਾ ਕਦੇ ਵੀ ਫੜਿਆ ਨਾ ਜਾਂਦਾ। ਇਕ ਫਿਲਮ ਜਿਹੜੀ ਮੈਨੂੰ ਕਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ ਉਹ ਸੀ ਇਕ ਜਪਾਨੀ ਫਿਲਮ "Godzilla versus the smog monster" ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੋਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਜਦੋਂ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਇਹ ਫਿਲਮ ਲਗਾਉਂਦੇ। ਕੋਈ ਛੇ ਵਾਰੀ ਇਹ ਫਿਲਮ ਅਸੀਂ ਦੇਖੀ ਹੋਣੀ ਹੈ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਉਂਦੀ ਕਿ ਸੁਆਮੀ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿਚ ਕੀ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਦਿਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਿ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਜਪਾਨ ਵਿਚ ਕਟਿਆ ਹੈ। ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਪੱਛਮੀ ਅਮਰੀਕਨ ਵੀ ਚੰਗੇ ਲਗਦੇ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਿਚ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਕਿ ਚੰਗੇ ਬੰਦੇ ਹੀ ਜਿਤਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰੀ ਮੈਂ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਘੜੀ ਘੜੀ ਦਸਦਾ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ।

ਹੁਣ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਆ ਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, "ਇਹ ਹੁਣ ਗੇਂਦ ਨੂੰ ਪੈਰ ਕਿਉਂ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਲੈਕੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੌੜ ਗਿਆ? ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਤੇ ਦੇਖਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ।

ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਗ ਪਿਆ ਕਿ ਇਕ ਮਿੰਟ ਤੋਂ ਵੀ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਹੈ ਖੇਡ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਗੇਂਦ ਹਾਲੇ ਪਿੱਛੇ ਹੈ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਰਸੋਈ ਵਿਚ ਆਏ ਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, "ਤੇਰਾ ਦੋਸਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਿੱਤਣ ਲੱਗਾ, ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੇ ਬੜੀ ਹੀ ਕਰਾਰੀ ਜਿਹੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਕਿਹਾ, ਜਿਹੜਾ ਸਭ ਨੇ ਸੁਣਿਆ।

ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਲਈ ਖੇਡ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਥਰੀਸਾ ਇਕ ਦਮ ਕਹਿਣ ਲੱਗੀ, "ਉਹ ਹਾਰਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇ, ਉਹ ਤਾਂ ਜਿੱਤਣਗੇ ਹੀ।"

ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਥੀਰ ਨੂੰ ਛੇੜ ਦਿੰਦੇ, ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, "ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਰਤ ਲਾਉਣੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੋ?"

"ਜਰੂਰ" ਥਰੀਸਾ ਦੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਵੰਗਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ, ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਡੌਲਰ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਲਗੀ। ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਲੈ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਹੁਣ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੌਨਜ਼ਡੇਲ ਵਿਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ।"

ਪਰ ਖੇਡ ਅਜੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਈ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਦਿਲ ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਖੇਡ ਦੇ ਆਖਰੀ ਪਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸੀ ਮੇਰੇ ਦੌਸਤ ਨੇ ਆਖਰੀ ਪਲਾਂ ਤੇ ਖੇਡ ਨੂੰ ਖਿਚ ਲਿਆ ਤੇ ਜਿਤ ਗਏ। ਸਟੇਡੀਅਮ ਵਿਚ ਤੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਰੌਲਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਸਾਰੇ ਉਚੀ ਉਚੀ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣ ਲਗ ਪਏ ਤੇ ਮੇਰਾ ਦੋਸਤ ਜਿਤ ਗਿਆ।

ਗੋਪਾਲ ਨੇ ਆ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਥਰੀਸਾ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਡੌਲਰ ਜਿੱਤ ਗਈ ਹੈ ਜਸਟਿਨ ਦਾ ਦੋਸਤ ਜਿਤ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਤਾਂ ਦੇਖਿਆ ਨਹੀਂ। ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ।

ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਰਹਿ ਨਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਮੈਂ ਹਸਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਥਰੀਸਾ ਨੂੰ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਡੌਲਰ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਸੀ ਟੀ.ਵੀ. ਤੇ ਉਹ ਸਾਰਾ ਸੀਨ ਦੁਬਾਰਾ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਵੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸੀ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੜੇ ਹੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ।

"ਠੀਕ ਹੈ।" ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਥੋੜੇ ਗੰਭੀਰ ਹੋਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, "ਮੈਂ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਡੌਲਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ਤੇ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਮੈਂ ਥਰੀਸਾ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਤੇ ਮੈਂ ਬੜੇ ਹੀ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਕਿਹਾ, "ਸੋ ਬਾਬਾ ਵੀ ਇਕ ਵਾਰੀ ਹਾਰ ਹੀ ਗਿਆ, ਉਸ ਤੋਂ

ਚੌਦਵਾਂ ਗੁਰਮਤਿ ਸਮਾਗਮ ਮਿਤੀ 30, 31 ਅਕਤੂਬਰ ਅਤੇ 1, 2 ਨਵੰਬਰ 2004 ਨੂੰ ਗੁ. ਰਤਵਾੜਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਪਾਵਨ ਭੂਮੀ ਉਪਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਬਾਅਦ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਥਰੀਸਾ ਨਾਲ ਸ਼ਰਤ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ (ਥਰੀਸਾ ਨੇ ਉਹ ਪੈਸੇ ਕਦੇ ਲਏ ਵੀ ਨਹੀਂ) ਭਾਵੇਂ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਲਗਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਥਰੀਸਾ ਦੇ ਸਤਾਰੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਚੰਗੇ ਹਨ।

ਠੰਡ ਕੁਝ ਘੱਟ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਉਸਾਰੀ ਮੁੜਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਇਮਾਰਤ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਤੇ ਵੱਡੀ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰੈਸ ਦੀ ਮਸ਼ੀਨ ਵੀ ਆ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਗੋਪਾਲ ਨੂੰ ਇਕ ਖਿਡੌਣਾ ਲਭ ਗਿਆ ਸੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਇਕ ਸਾਧਨ ਵੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵੀ ਹੋਇਆ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਵੀ, ਖੁਸ਼ ਵੀ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਗੋਪਾਲ ਕਿੰਨੀ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਲਗ ਕੇ ਕਿੰਨੇ ਛੇਤੀ ਸਾਡੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਤੇ ਹੋਰ ਛਪਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਇਕ ਸਲਾਹਣਯੋਗ ਗੱਲ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰੈਸ ਦੇਖਣ ਆਉਂਦਾ ਉਸ ਕੋਲ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ, ਸਭ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਦਿਖਾਉਂਦਾ। ਸਾਰੀ ਮਸ਼ੀਨ ਬਾਰੇ ਦਸਦਾ। ਮੈਂ ਇਹ ਕੰਮ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦਿੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਈ ਵਾਰੀ ਉਹ ਕਈ ਪੈਰਾਗਰਾਫ ਛੱਡ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਤੇ ਉਹ ਅਸੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕਰਦੇ।

ਇਕ ਦਿਨ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਹੌਨਜਡੇਲ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਬੈਥਨੀ ਤਕ ਜੋ ਕਿ ਨਾਲ ਦਾ ਇਕ ਪਿੰਡ ਹੈ, ਉਥੇ ਤੱਕ ਸਾਰਾ ਸਾਡਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਇਕ ਸੋਹਣਾ ਨਗਰ ਬਣਾਵਾਂਗੇ। ਜਿਥੇ ਲੋਕੀ ਰਹਿਣ ਤੇ ਸਿਖਣ। ਅਸੀਂ ਸੋਹਣੀ ਖੇਤੀ ਕਰਾਂਗੇ, ਬਿਨਾਂ ਅੰਗਰੇਜੀ ਖਾਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ। ਸਾਰਾ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦਾ ਸਾਮਾਨ ਆਪਣਾ ਹੀ ਬਣਾਵਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਉਦਯੋਗ ਲਗਾਵਾਂਗੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਲਘੂ ਉਦਯੋਗ ਲਗਾਵਾਂਗੇ। ਕੁਝ ਗਊਆਂ ਤੇ ਬਕਰੀਆਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਰਖੀਆਂ ਜਾਣ?, ਮੈਂ ਕਿਹਾ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਦੁੱਧ, ਮੱਖਣ, ਪਨੀਰ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਟਾਫ ਤੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਹੋਣਗੇ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਪਹਿਲਾ ਵੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਹਾੜੀ ਦੇ ਉਪਰ ਇਕ ਸਰਾਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਕਿ ਗੇਟ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਸੀ, ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਟਬਰਾਂ ਸਮੇਤ ਉਸ ਸਰਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ, ਛੋਟੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਕੋਈ ਇਕ ਦੋ ਦੁਕਾਨਾਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਖੋਲੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਪਨਾ ਸੁਣਕੇ ਮੈਂ ਸੋਚਣ ਲੱਗ ਪਿਆ ਕਿ ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਸਾਲ ਤਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੀ ਹੋਣਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਲਗਾ ਇਹ ਸਭ ਸਚ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਸੋਚਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਮੈਂ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਦੀ ਥਾਂ ਹੋਵਾਂ ਐਨੀ ਵੱਡੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੇ ਜਿਹੜਾ ਕੰਮ ਅਸੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਭਾਵ ਸੰਪੂਰਣ ਇਲਾਜ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਹਰ ਪੱਖ ਤੋਂ ਦੇਖਕੇ ਨਰੀਖਣ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਯੋਗਾ, ਦਵਾਈਆਂ ਦੇਸੀ ਤੇ ਅੰਗਰੇਜੀ ਜਿਹੜੀ ਠੀਕ ਹੋਵੇ ਉਸ ਰਾਹੀਂ ਇਲਾਜ। ਇਹ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਦੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੱਡੀ ਦੇਣ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਉਚੇ ਪਹੁੰਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲਗਨ ਸੀ ਉਤਸ਼ਾਹ ਸੀ, ਸ਼ਰਧਾ ਸੀ ਸਭ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਹੌਨਜ਼ਡੇਲ ਹੋਰ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਆ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਨੂੰ ਵੀ ਤਿਆਰ ਸੀ। ਵੱਖ ਵੱਖ ਅਹੁਦਿਆਂ ਤੇ ਲੋਕੀ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉਤਾਵਲੇ ਸੀ। ਵਧੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਆਕੇ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਕਾਲਜ ਪੂਰਾ ਹੋਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਵਧੇਰੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਗੋ ਦੇ ਇਕ ਦੰਪਤੀ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਚੰਗੀ ਗਰਾਂਟ ਲੈ ਕੇ ਦਿੱਤੀ ਉਹਡਾਨਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਤੋਂ। ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੇ ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਯੋਗਸ਼ਾਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਂ ਤੇ ਹੀ ਸਮਰਪਣ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ ਕਿ ਸੰਸਥਾ ਦਾ ਭਵਿੱਖ ਹੁਣ ਸੁਰਖਿਅਤ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਇਸ ਸਭ ਕੁਝ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਸਭ ਕੁਝ ਦੀ ਆਸ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਕ ਦਮ ਇਕ ਹਵਾ ਬਦਲ ਗਈ। ਆਸ਼ਰਮ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਅਦਲ ਬਦਲ ਦੀ ਗਲ ਹੋ ਗਈ। ਥਰੀਸਾ ਤੇ ਮੈਂ ਸਾਨੂੰ ਨਵੇਂ ਆਏ ਗਭਰੂ ਸਦਾ ਹੀ ਬੜੇ ਓਪਰੇ ਲਗਦੇ, ਉਹ ਸਦਾ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਯੋਗੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਅਰੰਭ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਜੀਵਨ ਸੰਸਥਾ ਤੋਂ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਦੇਖਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਆਪ ਹੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਿੰਦੇ, ਜਿਧਰ ਦੇਖੋ ਵਿਆਹ, ਜਿਧਰ ਦੇਖੋ ਵਿਆਹ ਤੇ ਛੇਤੀ ਸਾਰੀ ਸੰਸਥਾ ਦੰਪਤੀ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਗਈ। ਸਾਰੇ ਮਕਾਨ ਜਿਹੜੇ ਬਣੇ ਸੀ ਭਰ ਗਏ। ਜਸਟਿਨ ਯੋਗੀ ਹੈ ਥਰੀਸਾ ਯੋਗੀ ਹੈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਠਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ, ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ। ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਠਿਆ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਯੋਗੀ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਇਸ ਸਾਰੇ ਰੋਲੇ ਗੌਲੇ ਵਿਚ ਇਕ ਨਵੇਂ ਮੈਂਬਰ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਪਹੁੰਚੇ ਤੇ ਉਹ ਸੰਸਥਾ ਵਿਚ ਆਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾ ਸੀ

ਚੌਦਵਾਂ ਗੁਰਮਤਿ ਸਮਾਗਮ ਮਿਤੀ 30, 31 ਅਕਤੂਬਰ ਅਤੇ 1, 2 ਨਵੰਬਰ 2004 ਨੂੰ ਗੁ. ਰਤਵਾੜਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਪਾਵਨ ਭੂਮੀ ਉਪਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਪੰਡਤ ਰਾਜਮਨੀ ਤ੍ਰਿਗੁਣੇਤ। ਇਹ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੂੰ ਥੋੜੇ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮਿਲੇ ਸੀ ਤੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਆਕੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਡਾ. ਆਰੀਆ ਨਾਲ ਰਹੇ ਤੇ ਫੇਰ ਹੌਲਜਡੇਲ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਮੈਂ ਬੜਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ। ਬੜਾ ਉਤਸ਼ਾਹ, ਬੁਧੀਮਾਨ ਤੇ ਹਾਸੇ ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਅ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਤਰੱਕੀ ਕਰਨਗੇ ਤੇ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਉਚਾ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਥਰੀਸਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਕਈ ਵਾਰੀ ਅਮਰੀਕਨ ਅੰਗਰੇਜੀ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀਤੀ। ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਨਵੇਂ ਨਵੇਂ ਕੰਮ ਸਮਝਾਏ ਤੇ ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਵਿਚ ਪੰਡਤ ਜੀ ਦਾ ਵੀ ਵਿਆਹ ਹੋ ਗਿਆ।

ਥਰੀਸਾ ਦੀਆਂ ਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਡਿਊਟੀਆਂ ਹੋਰ ਵਧ ਗਈਆਂ। ਥਰੀਸਾ ਟਾਈਪ ਕਰੇ, ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਸੀਏ, ਧੋਵੇ। ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਲਈ ਪਰਸ਼ਾਦਾ ਤਿਆਰ ਕਰੇ, ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਤੋਂ ਡਿਕਟੇਸ਼ਨ ਲਵੇ, ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖੇ, ਫੁੱਲ ਲਗਾਵੇ, ਬਗੀਚਾ ਦੇਖੇ। ਮੈਂ ਨਿਉਯਾਰਕ ਜਾ ਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਸਾਡੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਵੀ ਬਣ ਗਈਆਂ ਸੀ ਉਹ ਵੀ ਦੇਖਣੀਆਂ। ਥਰੀਸਾ ਦਾ ਤੇ ਮੇਰਾ ਮੇਲ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ। ਆਉਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਜਾਂ ਕਦੀ ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਲਈ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਮਿਲ ਗਏ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਥੱਕੇ ਟੁੱਟੇ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਆਉਣਾ ਤੇ ਸੌਂ ਜਾਣਾ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਨਿਉਯਾਰਕ ਸੀ ਇਕ ਦਿਨ ਦੁਪਹਿਰ ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਦੌੜ ਲਗਾਉਣ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਦੇਖਿਆ ਹਰ ਇਕ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਤਨਾਅ ਸੀ, ਹਰ ਕੋਈ ਛੇਤੀ ਵਿਚ ਕਾਹਲ ਵਿਚ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਆਇਆ ਜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯੋਗਾ ਰਾਹੀਂ ਸੁਆਸ ਵਿਗਿਆਨ ਦਸਿਆ ਜਾਵੇ ਇਹ ਸਾਰੇ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਮੈਂ ਦੌੜਨ ਤੇ ਕੋਈ ਪੁਸਤਕ ਦੇਖਣ ਲਗ ਪਿਆ। ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ ਦੌੜਨ ਬਾਰੇ ਪੁਸਤਕਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਤੇ ਸਖਾਉਣਾ ਕਾਫੀ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਾਲੇ ਮੈਂ ਸੋਚਿਆ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਨ ਭਾਉਂਦੀ ਖੇਡ ਤੇ ਖੋਜ ਵੀ ਕਰ ਸਕਾਂਗਾ। ਸੋ ਜਨਵਰੀ ਵਿਚ ਮੈਂ ਸੇਵਾ ਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਗਲੇ ਨੌਂ ਮਹੀਨੇ ਮੈਂ ਸੁਆਸਾਂ ਦਾ ਵਿਗਿਆਨ ਤੇ ਦੌੜਨ ਬਾਰੇ ਦਸਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਥਰੀਸਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਦੌੜਨ ਲਈ ਇਕ ਸੂਟ ਵੀ ਬਣਾ ਕੇ ਦਿੱਤਾ ਜਿਹੜਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੀ ਲਗਦਾ ਸੀ।

ਅਕਤੂਬਰ ਤਕ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਦੌੜਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾ ਦਾ ਨਰੀਖਣ ਕਰਾਇਆ। ਮੈਂ ਸੱਤ ਮਿੰਟ ਵਿਚ ਇਕ ਮੀਲ ਦੌੜਦਾ, ਇਕ ਘੰਟਾ ਦੌੜਦਾ ਤੇ ਮੂੰਹ ਨਾ ਖੋਲਦਾ। ਮੇਰੇ ਸਵਾਸ ਲੈਣ ਦੀ ਰੇਸ਼ੋ 2-1 ਦੀ ਹੁੰਦੀ। ਜਿਹੜੀ ਮੇਰੇ ਦੌੜਨ ਦੇ ਕਦਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ। ਲੋਕੀ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ। ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਦੌੜ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਕੇ ਖੜਾ ਹੋਇਆ। ਮੇਰਾ ਸਾਹ ਬਿਲਕੁਲ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿਚ ਸੀ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਤੇਜ ਜਾ ਉਖੜਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕੋਈ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਘੰਟਾ ਦੋੜਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖ ਕੇ, ਟੈਸਟ ਕਰਕੇ ਹੀ ਮੈਂ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਇਕ ਅਧਿਆਇ ਲਿਖਿਆ "ਦੌੜਨਾ ਤੇ ਸਾਹ ਲੈਣਾ।"

ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਹੈ। ਹਰ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਉਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਕੋਲ ਥਾਂ ਹੈ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋੜੀਂਦੀ ਚੀਜ਼ ਉਤਸ਼ਾਹ ਭਰਪੂਰ ਲੋਕ ਸੱਜਣ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਵਰਗਾਂ ਦੇ ਸੱਜਣ ਹਨ ਤੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਢੁਕਵੇਂ ਤੇ ਠੀਕ ਪੜ੍ਹੇ ਲਿਖੇ ਸੱਜਣ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਸਾਡੇ ਸੁਪਨੇ ਸਾਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸੁਪਨੇ ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ ਉਹ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਲ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਵਾਰੀ ਸਾਰੇ ਠੀਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਇਥੇ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਤੱਤੂ ਦੇ ਬੀਜ ਵੀ ਫੁੱਟ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਸਭ ਕੁਝ ਜੋ ਵੀ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਖਦੇੜ ਦੇਣਗੇ। ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਸਵਾਮੀ ਜੀ ਦੀ ਸਰਪਰਸਤੀ ਵਿਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

'ਚਲਦਾ'

ਚੌਦਵਾਂ ਗੁਰਮਤਿ ਸਮਾਗਮ ਮਿਤੀ 30, 31 ਅਕਤੂਬਰ ਅਤੇ 1, 2 ਨਵੰਬਰ 2004 ਨੂੰ ਗੁ. ਰਤਵਾੜਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਪਾਵਨ ਭੂਮੀ ਉਪਰ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ।